

Tatár Sándor

DE HÁT MI MÁS LENNE A VÉGE A DALNAK?

„Milyen precízen szedi szét az embert az idő”

Krusovszky Dénes

Bent lázad az ösztön-én
nem lát át önnön ösködén
kívül pattogzik le a máz
bel-rútságunk kiüt és megaláz
de mindenképp: leleplez lefülel
hiába éltünk dallal betüvel
csak amíg tart az erő hunyorog a hit
hogyan lehet még érnünk valamit
csak addig ügyel (már ha...) formákra fajunk
addig a látszat: szelídülünk és haladunk
mert fordul aztán vicsorba vigyor
a nyájas mondat a torkokra forr
kétségbeesés jó ha nincs már türelem
a kézből ököl lesz ha úgyis üresen...
ha vörös fátyolként már az diktál: a düh
nem érdekel mily hitvány a vezérürü
– a kultúra csak vékony csalóka zománc
hasadt vászon és illó asszonánc
csak addig tart míg a kín vagy csak az idő
a görcsbe-rántó arcfehéritő
el nem jó és bensőnkre megtanít –

sok büszke szándék úgy remeg ma itt
mint maradék és céltalan csöpp kocsonya
noha nem végkifejlet ez sem korona
mit föltesz a pusztulás művére az Úr
de lassan a föld immár belapúl
alattunk mélyül már a horpadás
nem horrorfilm-rendező lásd Jeremiás
kamatostul betel' mit megjósolt a sors
mi ellen – bölcs vagy? csüggedt? – tervet nem koholsz
semmit nem tervezel már mert hiszen minék
mert mi jövő volt nyilvánvaló kisemmizett

S ha nincsen más csupán a mállasztó idő
s nem tudod te mit romboltál s mit ő
csak látsz konstatálsz tehetetlenül
mit vág képedbe a tükröd feleletül
lesújtó summa nem lehet sumák
mindennél rosszabb lásd a csendes pusztulás
s maholnap elfárad ott benn az ösztön-én:
pállott magán-content; hiába osztanám

HÁT NEM AZ ELEMELKEDNI-TUDÁS TESZI?!

Ha lenne sarkantyúm, legalább titokban,
meglehet, véres lenne a Pegazus véknya
(mondjuk, hogy hiúságomban/kétségbeesésemben
rávinne a lélek), de ezt – csak meg tudnám
valahogy vesztegetni szegény jobb [nem jobbágy-!] sorsra
érdemes paripát! – szépen elhallgatnánk; legfőljebb
szárnyának suhogását vélhetné a nyájas
olvasó hallani, s azt látná vagy érezné inkább
(elvarázsolt lelke röptetné őt nyomunkban), e derék,
örökifjú háttas, ki oly sok elődömet volt kegyes kiszolgálni,
zoknyerítés nélkül, kíméletesen elhallgatva minden székszisét,
hogy tehát Pegazus miféle napsütötte
vagy éppen misztikus-ködös szférákba ragad.
De nincs sarkantyúm – ami amúgy is elég komikusan

mutatna kopottas félcipőn;
ellenben egy jobb
távcsővel lassan elláthatok a nyugállományig
(persze szükségképp lesz-e ettől az embernek
meghitt bizalmasa s mindinkább egyetlen
otthonos közege a rögváló?) – szóval
bólogatok ugyan, nyugtázólag, miként egy veterán:
persze, a szellemtornák, persze: a megsejtések és a
megvilágosodások, a titkok és a
banális, kiábrándító leleplezések megunhatatlan(?)
oszcillációja, és hogy a képzeletet éppen
a korlátozhatatlanság teszi –
de látod amottan a téli... a késő őszi utca
túoldalán egy be nem húzott függönyű, sötét
minisztériumi dolgozószooba monitorán
a képernyővédő geometriai alakzatai,
a színes amőbák, mint türemkednek és vonaglanak!

LÁSD BE, EZ ÜBERELHETETLEN

Morpheus a szívvilágban

Lásd, ha szundikálok, csak érted van az!
S minden horkantásom csak Terád szavaz.
Átölellek Téged álmom habjain;
Jobban megóv álmom, mint a naftalin.
Nyugtomból fakadnak vallomás-sorok,
Míg ébren szavam csak botlik, vánszorog;
Álmom Éden-tájra elrepít veled,
Együtt élvezünk mi égi ízeket.
Zavarna is (nem?), ha izeg-mozganék –
Reccsenne padló, összerogyna szék,
Ámde így, hogy durmi, nyugtod végtelen;
Ki... nagyon jól jártál alvó-énvelem!
Megúszunk szundítva százegy tévutat!

Csók: örökké hú Csipke... férjurad